

SOBRE AQUESTA PEDRAEDIFICARÉ LA MEVA ESGLÉSIA

per JOSEP M. RAMBLA

«Sobre aquesta pedra edificaré la meva Església». Com era aquesta pedra? Cal recordar-ho, perquè «una Església *petrina* ha de fer constantment les experiències que Pere va fer amb Jesús» (Ulrich Luz). Revivim, doncs, les experiències de Pere que ens relata l'evangeli, amb cinc passos.

Amor apassionat

Primer de tot, la passió i el fervor de Pere. Amb tota decisió i sense pensar-ho dues vegades deixa les xarxes i segueix Jesús. Imatge d'un cristianisme que no es deixa portar per càlculs, que es mou per la impetuositat de l'amor, l'amor sense mesura, sense límits. Com tantes vegades hem recordat amb Benet XVI, «la fe no neix d'una idea, d'un pensament, sinó d'un encontre», d'una seducció, d'un enamorament.

Un amor immadur

Però l'amor molt generós no sempre és madur. Ho veiem en el Pere que es compara amb els altres, «ni que tots fallin, jo no fallaré pas». Que confia massa en les pròpies forces i pensa que seguirà Jesús fins a la mort: «Ni que em calgui morir amb tu, no et negaré». Imatge d'un cristianisme que vol recolzar massa en expressions i manifestacions solemnes, però mancat de profunditat de la fe, de coherència en el compromís... Ens cal ser vigilants per a no caure en el parany de triomfalismes en les nostres declaracions, en la valoració de les nostres accions i compromisos, sense consciència que Déu actua en la nostra pobresa.

El pecat i la gràcia

I aquest Pere, massa segur de si mateix, cau en la temptació. I de manera espectacular davant la pregunta incòmoda d'una criada i sobre tot davant la por de caure en les mans dels mateixos botxins que ja s'abalancen sobre el seu mestre. D'una banda, experimenta en si mateix la fragilitat de la condició humana, fins on pot arribar la nostra capacitat de mal, perquè «sense mi no podeu res». D'una altra banda, també experimentarà que «el pecat és la ferida per on penetra la gràcia» (Charles Péguy).

Amor humil, amor madur

D'ací que, segons l'evangeli de sant Joan, Pere acaba estimant de debò, amb un amor madur que és l'amor humil, «tu saps que t'estimo». Un amor que el disposarà a viure el que Jesús li va anunciar: «a les teves velleses obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols», fins a compartir la creu del Crist. «Pere és fonamental per a l'Església perquè Jesús és fonamental» (Ulrich Luz). El Crist, l'amor al Crist, és la clau de volta de tot l'edifici eclesial.

Presidir l'Església en l'amor

Pere que estima de debò serà finalment el Pere capaç de «pasturar les meves ovelles», de «presidir l'Església en l'amor» (sant Ignasi d'Antioquia).

Recollim el missatge de Pere, pedra sobre la qual edificar l'Església, edificar la nostra vida de cristianes i cristians:

- El Pere de cor inflammat i apassionat per Jesús, ens recorda la importància d'un cor gran, una forta passió, passió pel Crist i delit pel seu seguiment, unes entranyes de misericòrdia, tot desfent-nos de l'atonía, de l'accídia o anèmia espiritual que tantes vegades ens domina. ¿Som cristianes i cristians de cor ardent i apassionat per Jesús? No abunden encara entre nosaltres aquelles «tombes ambulants» de què parlava el papa Francesc?
- El Pere d'un amor immadur que confia massa en si mateix ens invita, per contrast, a ser una Església veritablement pobra, que confia en la força del Senyor i no en el poder, en el prestigi, en el suport dels governs o forces econòmiques. I ser persones lúcides per a descobrir quins son els pensaments de Déu, sense enganyar-nos a nosaltres mateixos com Pere. ¿On posem la seguretat de la nostra fidelitat al Senyor? ¿On posem l'eficàcia evangèlica del nostre apostolat, de la nostra acció social? ¿Caminem vers una Església pobra, pels pobres i amb els pobres?
- El Pere fràgil i pecador ha de ser un esperó per a saber viure la nostra condició d'Església *casta i prostituta*. Sense prepotència, amb transparència, reconeixent les nostres febleses i pecat, però amb la seguretat que és en la feblesa on obra la força de Déu. ¿Estimem de debò, des de la humilitat pecadora, però amb la fortalesa que ens ve del Pare misericordiós i de Jesús «pobre i benèvol de cor»?
- El Pere que estima Jesús de debò, humilment, fins a donar la vida, és una interpel·lació constant sobre si realment és Jesús qui estimem de debò, si realment és Jesús el cor del nostre missatge i no pas teories, estructures, lleis i normes i plans estratègics (tot ben necessari, és clar). I, sobretot, és una crida constant a ser com ell, que no tenia plata ni or, però «el que tinc t'ho dono, en el nom de Jesucrist, camina!» (Act 3,6). Oferir Jesús com el gran tresor de l'Església. ¿És Jesús el missatge que comuniquem?

En la festa de Sant Pere i Sant Pau, acabem amb una doble pregària. Que l'àngel que va treure Pere de la presó ens alliberi de tot allò que ens impedeix seguir el Crist i escoltem les paraules que ens adreça a cadascun de nosaltres: «Pren el mantell i segueix-me». I que, com diu sant Pau a la carta a Timoteu: que el Senyor ens doni forces per a proclamar l'evangeli a tothom i a tot arreu!